

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΥΑΛΙΝΗ ΠΟΛΗ

9

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

183

ΤΟ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

269

Σημειώσεις της μεταφράστρας

425

ΓΥΑΛΙΝΗ ΠΟΛΗ

ΟΛΑ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΝΟΥΜΕΡΟ, με το τηλέφωνο να χτυπά τρεις φορές μέσα στην άγρια νύχτα και μια φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής να ζητά κάποιον που δεν ήταν εκείνος. Πολύ αργότερα, όταν ήταν σε θέση να σκεφτεί όσα του συνέβησαν, θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι τίποτα δεν ήταν αληθινό εκτός από την τύχη. Αυτό όμως συνέβη πολύ αργότερα. Στην αρχή υπήρχε απλώς το γεγονός και οι συνέπειές του. Το ερώτημα δεν είναι αν τα πράγματα θα μπορούσαν να πάρουν διαφορετική τροπή ή αν όλα είχαν προκαθοριστεί με την πρώτη λέξη που βγήκε από το στόμα του ξένου. Το ερώτημα είναι η ίδια η ιστορία, και το αν έχει ή δεν έχει κάποιον νόημα δεν είναι κάτι που θα το πει η ιστορία.

Όσον αφορά τον Κουίν, λίγα είναι αυτά που θα χρειαστεί να συγκρατήσουμε. Δεν έχει μεγάλη σημασία ποιος ήταν, από πού ερχόταν και τι έκανε. Ξέρουμε, για παράδειγμα, ότι ήταν τριάντα πέντε χρόνων. Ξέρουμε ότι κάποτε παντρεύτηκε και έγινε πατέρας και ότι η γυναίκα του και ο γιος του τώρα πια έχουν πεθάνει. Ξέρουμε επίσης ότι έγραφε βιβλία. Για να είμαστε ακριβείς, έγραφε μυθιστορήματα μυστηρίου. Τα έργα αυτά γράφονταν με το ψευδώνυμο Γουίλιαμ Γουίλσον και ολοκλήρωνε περίπου ένα βιβλίο τον χρόνο, πράγμα που του παρείχε αρκετά λεφτά ώστε να ζει μια μέτρια ζωή σε ένα μικρό διαμέρισμα στη

Νέα Υόρκη. Καθώς δεν χρειαζόταν περισσότερο από πέντε ή έξι μήνες για κάθε μυθιστόρημα, όλο τον υπόλοιπο χρόνο ήταν ελεύθερος να κάνει ό,τι του αρέσει. Διάβαζε πολλά βιβλία, έβλεπε εκθέσεις ζωγραφικής, πήγαινε στον κινηματογράφο. Τα καλοκαίρια παρακολουθούσε αγώνες μπέιζμπολ στην τηλεόραση· τον χειμώνα πήγαινε στην όπερα. Εν πάση περιπτώσει, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο του άρεσε να κάνει περιπάτους. Καθημερινά σχεδόν, με βροχή ή με λιακάδα, με ζέστη ή με κρύο, θα έφευγε από το διαμέρισμά του για να κάνει βόλτες στην πόλη· στην πραγματικότητα χωρίς να πηγαίνει ποτέ κάπου συγκεκριμένα, αλλά απλώς όπου τον πήγαιναν τα πόδια του.

Η Νέα Υόρκη ήταν ένας ανεξάντλητος χώρος, ένας λαβύρινθος ατέλειωτων βημάτων. Ασχέτως του πόσο μακριά περπατούσε, ασχέτως του πόσο καλά έφτασε να γνωρίζει τις γειτονιές και τους δρόμους της, πάντα έμενε με την αίσθηση ότι είχε χαθεί. Είχε χαθεί όχι μόνο μέσα στην πόλη αλλά και μέσα στον εαυτό του. Κάθε φορά που έκανε έναν περίπατο, ένιωθε σαν να εγκαταλείπει τον εαυτό του και, καθώς αφηνόταν στην κίνηση των δρόμων και περιοριζόταν απλώς στο να παρακολουθεί τα πάντα, κατόρθωνε να ξεφεύγει από την υποχρέωση να σκέφτεται. Αυτό, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, τον γαλήνευε κατά κάποιον τρόπο, του δημιουργούσε ένα σωτήριο κενό μέσα του. Ο κόσμος βρισκόταν έξω του, γύρω του και η ταχύτητα με την οποία εξακολουθούσε να αλλάζει τον εμπόδιζε απ' το να σταματήσει για μεγάλο διάστημα στο ένα ή το άλλο πράγμα. Η ουσία ήταν η κίνηση, η πράξη τού να φέρνει το ένα πόδι μπροστά από το άλλο και να επιτρέπει στον εαυτό του να ακολουθεί την αργή πορεία του ίδιου του σώματός του. Καθώς περιπλανιόταν δίχως σκοπό, όλα τα μέρη γίνονταν γι' αυτόν ίδια και δεν είχε πια καμιά σημασία πού βρισκόταν. Στους καλύτερους περιπάτους του ήταν ικανός να νιώσει ότι δεν βρισκόταν πουθενά. Και τελικά

αυτό ήταν που ζητούσε πάντα από τα πράγματα: να μην είναι πουθενά. Η Νέα Υόρκη ήταν το πουθενά που εκείνος έχτισε γύρω του και συνειδητοποιούσε ότι δεν είχε την πρόθεση να το εγκαταλείψει ποτέ ξανά.

Στο παρελθόν ο Κουίν στάθηκε πιο φιλόδοξος. Στα νιάτα του δημοσίευσε αρκετά βιβλία με ποιήματα, έγραψε θεατρικά έργα, δοκίμια κριτικής, και δούλεψε κάποιες μακροσκελείς μεταφράσεις. Όλα αυτά όμως τα παράτησε εντελώς ξαφνικά. Ένα κομμάτι του εαυτού του πέθανε, είπε στους φίλους του, και ήθελε να σταματήσει αυτό να τον στοιχειώνει. Τότε ήταν που πήρε και το όνομα Γουίλιαμ Γουίλσον. Ο Κουίν δεν ήταν πια εκείνο το κομμάτι του εαυτού του που μπορούσε να γράφει βιβλία και, μολονότι κατά πολλούς τρόπους εξακολουθούσε να υπάρχει, υπήρχε πια παρά μόνο για τον εαυτό του και για κανέναν άλλον.

Συνέχισε να γράφει επειδή ένιωθε ότι αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να κάνει. Τα μυθιστορήματα μυστηρίου φαίνονταν μια λογική λύση. Δεν δυσκολευόταν να επινοεί τις περίπλοκες ιστορίες που του ζητούσαν κι έγραφε καλά, μερικές φορές παρά τη θέλησή του, σαν να μη χρειαζόταν να κάνει καμιά προσπάθεια. Επειδή δεν θεωρούσε ότι αυτός ήταν ο συγγραφέας των όσων έγραψε, δεν ένιωθε καμιά ευθύνη για τα γραπτά του κι έτσι δεν ήταν υποχρεωμένος να τα υπερασπίσει στα βάθη της καρδιάς του. Επιτέλους ο Γουίλιαμ Γουίλσον ήταν μια επινόηση και, μολονότι αυτός γεννήθηκε μέσα στον ίδιο τον Κουίν, τώρα ζούσε μια ανεξάρτητη ζωή. Ο Κουίν τον μεταχειριζόταν με σεβασμό, μερικές φορές με θαυμασμό, ποτέ όμως δεν έφτασε στο σημείο να πιστέψει ότι αυτός και ο Γουίλιαμ Γουίλσον ήταν ο ίδιος άνθρωπος. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ποτέ εκείνος δεν αναδύθηκε πίσω από τη μάσκα του ψευδώνυμού του. Είχε ατζέντη, αλλά ποτέ δεν συναντήθηκε μαζί του. Οι επαφές τους περιοριζονταν στο ταχυδρομείο, και

για τον σκοπό αυτό ο Κουίν είχε νοικιάσει μια θυρίδα. Το ίδιο ίσχυε και για τον εκδότη, ο οποίος πλήρωνε μέσω του ατζέντη όλες τις αμοιβές, τα χρηματικά ποσά και τα συγγραφικά δικαιώματα στον Κουίν. Ποτέ κανένα βιβλίο του Γουίλιαμ Γουίλσον δεν περιείχε φωτογραφία ή βιογραφικό σημείωμα του συγγραφέα. Ο Γουίλιαμ Γουίλσον δεν καταγράφηκε ποτέ σε κανένα ευρετήριο συγγραφέων, δεν έδινε συνεντεύξεις και σ' όλα τα γράμματα που δεχόταν απαντούσε η γραμματέας του ατζέντη. Απ' ό,τι μπορούσε να πει ο Κουίν, κανείς δεν γνώριζε το μυστικό του. Στην αρχή, όταν οι φίλοι του έμαθαν ότι είχε παρατήσει το γράψιμο, τον ρώτησαν πώς σχεδίαζε να ζήσει. Εκείνος είπε σε όλους το ίδιο πράγμα: ότι είχε κληρονομήσει ένα καταπίστευμα από τη γυναίκα του. Η αλήθεια όμως ήταν ότι η γυναίκα του δεν είχε ποτέ λεφτά. Αλήθεια ήταν επίσης ότι ούτε φίλους είχε εδώ και καιρό.

Τώρα πια είχαν περάσει πάνω από πέντε χρόνια. Δεν πολυσκεφτόταν πια τον γιο του και μόλις πρόσφατα ξεκρέμασε από τον τοίχο τη φωτογραφία της γυναίκας του. Μια φορά στο τόσο ένιωθε ξαφνικά όπως τότε που κρατούσε στην αγκαλιά του το τρίχρονο αγοράκι. Αυτό όμως δεν ήταν ακριβώς σκέψη· ούτε καν ανάμνηση δεν ήταν. Ήταν μια σωματική αίσθηση, ένα αποτύπωμα του παρελθόντος που απέμεινε στο κορμί του και εκείνος δεν είχε τον παραμικρό έλεγχο πάνω του. Αυτές οι στιγμές έρχονταν όλο και πιο σπάνια τώρα και, κατά το μεγαλύτερο ποσοστό τους, τα πράγματα έδειχναν ν' αλλάζουν γι' αυτόν. Δεν ευχόταν πια να είχε πεθάνει. Την ίδια στιγμή, δεν μπορείς να πεις ότι χαιρόταν που ήταν ζωντανός. Τουλάχιστον όμως δεν αγανακτούσε γι' αυτό. Ήταν ζωντανός και η επιμονή αυτού του γεγονότος άρχιζε σιγά σιγά να τον γοητεύει· σαν να είχε καταφέρει να επιζηήσει του εαυτού του, σαν να ζούσε κατά κάποιον τρόπο μια μεταθανάτια ζωή. Δεν κοιμόταν πια με τη λάμπα

αναμμένη και δεν θυμόταν κανένα από τα όνειρά του εδώ και πολλούς μήνες.

Ήταν νύχτα. Ο Κουίν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι καπνίζοντας ένα τσιγάρο και αφουγκραζόταν τη βροχή να χτυπά στο παράθυρο. Αναρωτιόταν πότε θα σταματήσει κι αν το πρωί θα ήθελε να κάνει έναν μεγάλο ή έναν μικρό περίπατο. Ένα αντίτυπο από τα *Ταξίδια* του Μάρκο Πόλο ήταν ανοιχτό, γυρισμένο ανάποδα στο μαξιλάρι πλάι του. Από τότε που τελείωσε το τελευταίο μυθιστόρημα του Γουίλιαμ Γουίλσον πριν από δυο βδομάδες, είχε βυθιστεί στην αποχαύνωση. Ο αφηγητής του, ο ιδιωτικός ντετέκτιβ Μαξ Γουόρκ, είχε λύσει μια σειρά περίπλοκων εγκλημάτων, είχε δεινοπαθήσει έπειτα από κάμποσους ξυλοδαρμούς γλιτώνοντάς τη παρά τρίχα, και ο Κουίν ένιωθε κάπως εξαντλημένος από τις προσπάθειές του. Με τα χρόνια ο Γουόρκ είχε γίνει κολλητός του Κουίν. Όσο ο Γουίλιαμ Γουίλσον έμενε γι' αυτόν μια αφηρημένη φιγούρα, ο Γουόρκ ζωντάνευε όλο και περισσότερο. Στην τριάδα των εαυτών που είχε γίνει ο Κουίν, ο Γουίλσον χρησίμευε ως ένα είδος εγγαστρίμυθου. Ο ίδιος ο Κουίν ήταν το ανδρείκελο και ο Γουόρκ ήταν η ζωντανεμένη φωνή που δικαιολογούσε το εγχείρημα. Αν και ο Γουίλσον ήταν μια παραίσθηση, εντούτοις δικαιολογούσε τις ζωές των άλλων δύο. Αν και ο Γουίλσον ήταν ανύπαρκτος, εντούτοις αυτός ήταν η γέφυρα που επέτρεπε στον Κουίν να περάσει από τον εαυτό του στον Γουόρκ. Και σιγά σιγά, ο Γουόρκ γινόταν μια παρουσία στη ζωή του Κουίν, ο εσωτερικός του αδελφός, ο σύντροφός του στη μοναξιά.

Ο Κουίν έπιασε τον Μάρκο Πόλο και άρχισε να διαβάζει ξανά την πρώτη σελίδα: *Θα καταγράψουμε ό,τι είδαμε όπως ακριβώς το είδαμε, ό,τι ακούσαμε όπως ακριβώς το ακούσαμε, ούτως ώστε το βιβλίο μας να αποτελεί ένα ακριβές χρονικό, απαλλαγμένο από οποιασδήποτε μορφής επινόηση. Και όποιος διαβάσει το βιβλίο αυτό ή το ακούσει μπορεί να το*

κάνει με απόλυτη εμπιστοσύνη, επειδή δεν περιέχει τίποτε άλλο εκτός από την αλήθεια. Ακριβώς τη στιγμή που ο Κουίν ξεκινούσε να ζυγίζει το νόημα αυτών των φράσεων, να γυροφέρνει στο μυαλό του τις διαβεβαιώσεις τους, χτύπησε το τηλέφωνο. Πολύ αργότερα, όταν ήταν σε θέση να ανασυνθέσει τα γεγονότα εκείνης της νύχτας, θα θυμόταν ότι κοίταξε το ρολόι, είδε ότι ήταν περασμένες δώδεκα κι αναρωτήθηκε γιατί να του τηλεφωνήσει τέτοια ώρα κάποιος. Κατά πάσα πιθανότητα, σκέφτηκε, τα νέα ήταν άσχημα. Πετάχτηκε από το κρεβάτι του, προχώρησε γυμνός προς το τηλέφωνο και σήκωσε το ακουστικό στο δεύτερο χτύπημα.

«Ναι;»

Στην άλλη άκρη της γραμμής έγινε μια μεγάλη παύση και για μια στιγμή ο Κουίν νόμισε ότι αυτός που τον καλούσε είχε κλείσει. Έπειτα, από μεγάλη απόσταση θαρρείς, ήρθε ο ήχος μιας φωνής ολότελα διαφορετικής από οποιαδήποτε άλλη είχε ακούσει ως τότε. Ήταν ταυτόχρονα μηχανική και γεμάτη συναίσθημα, μετά βίας ξεπερνούσε το επίπεδο του ψιθύρου κι ωστόσο ακουγόταν τέλεια, και μάλιστα σε έναν τόνο τόσο ομοίμορφο, που δεν μπορούσε να πει αν η φωνή αυτή ανήκε σε άντρα ή σε γυναίκα.

«Εμπρός;» είπε η φωνή.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Κουίν.

«Εμπρός;» έκανε πάλι η φωνή.

«Ακούω» συνέχισε ο Κουίν. «Ποιος είναι;»

«Ο Πολ Όστερ εκεί;» ρώτησε η φωνή. «Θα ήθελα να μιλήσω στον κύριο Πολ Όστερ».

«Δεν υπάρχει κανείς εδώ με αυτό το όνομα».

«Ο Πολ Όστερ. Του Γραφείου Ερευνών Όστερ».

«Λυπάμαι» είπε ο Κουίν. «Θα πρέπει να πήρατε λάθος νόμμερο».

«Είναι ζήτημα έκτακτης ανάγκης» είπε η φωνή.

«Δεν μπορώ να κάνω κάτι για σας» απάντησε ο Κουίν. «Δεν υπάρχει εδώ κανένας Πολ Όστερ».

«Δεν καταλαβαίνω» επέμεινε η φωνή. «Ο χρόνος εξαντλείται».

«Τότε προτείνω να ξανακαλέσετε. Εδώ δεν είναι γραφείο ερευνών».

Ο Κουίν κατέβασε το ακουστικό. Στεκόταν εκεί, πάνω στο παγωμένο πάτωμα, κοιτώντας τα πόδια του, τα γόνατά του, το χαλαρό πέος του. Για μια στιγμή μετάνιωσε που ήταν τόσο απότομος με τον άνθρωπο που καλούσε. Θα ήταν ενδιαφέρον, σκέφτηκε, να παίξει για λίγο μαζί του. Ίσως ανακάλυπτε κάτι για την περίπτωση, μπορεί ακόμα και να βοηθούσε κατά κάποιον τρόπο. Πρέπει να μάθω να σκέφτομαι και να αντιδρώ ταχύτερα, είπε μέσα του.

Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, έτσι και ο Κουίν δεν ήξερε σχεδόν τίποτα για το έγκλημα. Ποτέ δεν σκότωσε κανέναν, ποτέ δεν έκλεψε, ούτε και γνώριζε κάποιον που να το έχει κάνει. Ποτέ δεν βρέθηκε μέσα σε αστυνομικό τμήμα, ποτέ δεν συνάντησε ιδιωτικό αστυνομικό, ποτέ δεν μίλησε με εγκληματία. Ό,τι γνώριζε γι' αυτά τα πράγματα τα είχε μάθει από τα βιβλία, τις ταινίες και τις εφημερίδες. Εν πάση περιπτώσει, αυτό δεν το θεωρούσε μειονέκτημα. Αυτό που τον ενδιέφερε στις ιστορίες που έγραφε δεν ήταν ο συσχετισμός τους με τον κόσμο αλλά ο συσχετισμός τους με άλλες ιστορίες. Ακόμα και προτού γίνει ο Γουίλιαμ Γούιλσον, ο Κουίν υπήρξε πιστός αναγνώστης μυθιστορημάτων μυστηρίου. Ήξερε ότι τα περισσότερα από αυτά ήταν τόσο κακογραμμένα, που μπορούσε κανείς να το διαπιστώσει με την πρώτη ματιά. Ωστόσο αυτό που τον γοήτευε ήταν η μορφή τους, και ήταν σπάνια εκείνα τα απεριγράπτα κακογραμμένα μυθιστορήματα που θα αρνιόταν να διαβάσει. Ενώ το γούστο του σε άλλα βιβλία ήταν ιδιαίτερα αυστηρό, απαι-

τητικό σε βαθμό στενομυαλιάς, με τα έργα αυτά δεν έκανε την παραμικρή διάκριση. Όταν ήταν στην κατάλληλη διάθεση, δεν είχε πρόβλημα να διαβάσει και μια ντουζίνα απ' αυτά στη σειρά. Ήταν ένα είδος πείνας που τον έπιανε, μια ακόρεστη λαχτάρα για ένα ιδιαίτερο φαγητό, και δεν θα σταματούσε αν δεν έτρωγε όσο άντεχε.

Ό,τι του άρεσε σ' αυτά τα βιβλία ήταν η αίσθηση πληρότητας και οικονομίας που μετέδιδαν. Σε μια καλή ιστορία μυστηρίου τίποτα δεν πάει χαμένο, κάθε πρόταση, κάθε λέξη έχει σημασία. Αλλά και ασήμαντη να είναι, έχει δική της βαρύτητα. Ο κόσμος του βιβλίου παίρνει ζωή, κοχλάζει με πιθανότητες, με μυστικά και αντιθέσεις. Εφόσον ό,τι φαίνεται ή λέγεται, ακόμα και η μεγαλύτερη κοινοτοπία, μπορεί να σχετίζεται με την έκβαση της ιστορίας, τίποτα δεν πρέπει να παραμελείται. Τα πάντα γίνονται ουσία, το κέντρο του βιβλίου μεταβάλλεται με κάθε γεγονός που το ωθεί προς τα εμπρός. Το κέντρο, επομένως, βρίσκεται παντού και καμιά περιφέρεια δεν μπορεί να χαραχτεί έως ότου το βιβλίο φτάσει στο τέλος του.

Ο ντετέκτιβ είναι αυτός που κοιτά, που αφουγκράζεται, που κινείται μέσα από αυτόν τον βάλο των αντικειμένων και των γεγονότων αναζητώντας τη σκέψη, την ιδέα που θα συνενώσει όλα αυτά τα πράγματα και θα τους δώσει ένα νόημα. Όντως, ο συγγραφέας και ο ντετέκτιβ εναλλάσσονται. Ο αναγνώστης βλέπει τον κόσμο μέσα από τα μάτια του ντετέκτιβ, βιώνοντας την αναπαραγωγή των λεπτομερειών του σαν να είναι η πρώτη φορά. Αντιλαμβάνεται τα πράγματα γύρω του λες και αυτά μπορούν να του μιλήσουν, λες και εξαιτίας της προσοχής που τους δείχνει τώρα, αυτά αρχίζουν να παίρνουν ένα νόημα διαφορετικό από το απλό γεγονός της ύπαρξής τους. Ο ερευνητής. Για τον Κουίν, ο όρος είχε πολλαπλό νόημα. Πίσω από τη λέξη Ερευνητής, ασφουκτιούσε το Εγώ, το μικρό μπουμπούκι της ζωής

θαμμένο στο σώμα του αναπνέοντος εαυτού. Την ίδια στιγμή, ήταν και το φυσικό βλέμμα του συγγραφέα, το βλέμμα του ανθρώπου που κοιτά από μέσα του τον κόσμο και ζητά από τον κόσμο να του αποκαλυφθεί. Πέντε χρόνια τώρα, ο Κουίν ζούσε με αυτή την αμφισημία να τον στοιχειώνει.

Εδώ και καιρό, βεβαίως, είχε πάψει να θεωρεί τον εαυτό του αληθινό. Αν τώρα ζούσε ολοκληρωτικά στον κόσμο, αυτό γινόταν μόνο από κάποια απόσταση, μέσα από το φανταστικό πρόσωπο του Μαξ Γουόρκ. Ο ντετέκτιβ του όφειλε να είναι οπωσδήποτε αληθινός. Το απαιτούσε η φύση των βιβλίων. Αν ο Κουίν επέτρεπε στον εαυτό του να εξαφανιστεί, να αποσυρθεί μέσα στα όρια μιας παράξενης και ερμητικής ζωής, ο Γουόρκ εξακολουθούσε να ζει μέσα στον κόσμο των άλλων, και όσο περισσότερο ο Κουίν έδειχνε να εξαφανίζεται, τόσο πιο επίμονη γινόταν στον κόσμο αυτό η παρουσία του Γουόρκ. Ενώ ο Κουίν είχε την τάση να μη νιώθει άνετα με τον εαυτό του, ο Γουόρκ ήταν πάντα επιθετικός και ετοιμόλογος, πάντα άνετος όπου κι αν τύχαινε να βρεθεί. Τα πράγματα που προκαλούσαν πρόβλημα στον Κουίν ο Γουόρκ τα θεωρούσε δεδομένα, και σεργιάνιζε μέσα στον χαλασμό των περιπετειών του με μια άνεση και μια αδιαφορία που ποτέ δεν έπαψαν να εντυπωσιάζουν τον δημιουργό του. Δεν ήταν ότι ο Κουίν ήθελε να γίνει Γουόρκ ή έστω να του μοιάζει, τον καθυσύχαζε όμως το να προσποιείται ότι ήταν ο Γουόρκ καθώς έγραφε τα βιβλία του, να ξέρει ότι απ' τον ίδιο εξαρτιόταν να γίνει Γουόρκ αν ποτέ διάλεγε να γίνει, έστω και μόνο νοερά.

Εκείνη τη νύχτα, όταν επιτέλους πήγε για ύπνο, προσπάθησε να φανταστεί τι θα έλεγε ο Γουόρκ στον ξένο στο τηλέφωνο. Στο όνειρό του, που αργότερα το ξέχασε, βρέθηκε μόνος του σ' ένα δωμάτιο, να ρίχνει με ένα πιστόλι σ' έναν γυμνό λευκό τοίχο.

Την επόμενη νύχτα ο Κουίν αιφνιδιάστηκε. Θεώρησε το περι-

στατικό λήξαν και δεν περίμενε ότι ο άγνωστος θα του τηλεφωνούσε ξανά. Όταν συνέβη αυτό, καθόταν στην τουαλέτα και, πάνω που αμόλαγε μια κουράδα, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν λίγο πιο αργά από την προηγούμενη νύχτα, ίσως δέκα ή δώδεκα λεπτά πριν από τη μία. Ο Κουίν μόλις είχε φτάσει στο κεφάλαιο που αναφέρεται στο ταξίδι του Μάρκο Πόλο από το Πεκίνο στο Αμόι, και το βιβλίο ήταν ανοιχτό πάνω στα γόνατά του, ενώ εκείνος ήταν αφοσιωμένος στο έργο του μέσα στο μικρό μπάνιο. Το κουδούνισμα του τηλεφώνου ήρθε σαν ευδιάκριτος εκνευρισμός. Για να απαντήσει γρήγορα, θα έπρεπε να σηκωθεί χωρίς να σκουπιστεί και σιχαινόταν να τριγυρνά στο διαμέρισμα σε τούτη την κατάσταση. Από την άλλη, αν αποτελείωνε με τη συνηθισμένη ταχύτητα αυτό που έκανε, δεν θα κατάφερνε να σηκώσει εγκαίρως το τηλέφωνο. Ο Κουίν δεν είχε διάθεση να το κουνήσει από τη θέση του. Το τηλέφωνο δεν ήταν το αγαπημένο του αντικείμενο και αρκετές φορές είχε σκεφτεί να το ξεφορτωθεί. Αυτό που απεχθανόταν περισσότερο απ' όλα ήταν η τυραννία του. Όχι μόνο είχε τη δύναμη να τον διακόπτει παρά τη θέλησή του, αλλά αναπόφευκτα θα υπέκυπτε και στην εντολή του. Με το τρίτο κουδούνισμα τα έντερά του είχαν αδειάσει. Με το τέταρτο κουδούνισμα είχε καταφέρει να σκουπιστεί. Με το πέμπτο κουδούνισμα είχε σηκώσει το παντελόνι του, είχε βγει από το μπάνιο και διέσχισε ήρεμα το διαμέρισμα. Με το έκτο κουδούνισμα απάντησε, στην άλλη άκρη της γραμμής όμως δεν υπήρχε κανείς. Αυτός που καλούσε είχε κλείσει το τηλέφωνο.

Την επόμενη νύχτα ήταν έτοιμος. Ξαπλωμένος φαρδύς πλατύς στο κρεβάτι του, διαβάζοντας προσεκτικά τις σελίδες του Σπόρτινγκ Νιουζ, περίμενε να του τηλεφωνήσει για τρίτη φορά ο ξένος. Κάθε τόσο, όποτε του έσπαγαν τα νεύρα, σηκώνόταν και πήγαινε πάνω κάτω μέσα στο διαμέρισμα. Έβαλε στο πικάπ την όπε-

ρα του Χάιντν *Ο κόσμος της Σελήνης* και την άκουσε από την αρχή ως το τέλος. Περίμενε, ολοένα περίμενε. Στις δύο και μισή ενέδωσε επιτέλους και πήγε για ύπνο.

Περίμενε ξανά την επόμενη νύχτα και τη μεθεπόμενη. Πάω που ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει το σχέδιό του, συνειδητοποιώντας ότι είχε πέσει έξω σε όλες του τις εικασίες, το τηλέφωνο χτύπησε. Ήταν 19 Μαΐου. Θυμόταν την ημερομηνία επειδή ήταν η επέτειος του γάμου των γονιών του – ή θα ήταν αν ζούσαν οι γονείς του. Η μητέρα του κάποτε του είπε ότι τον συνέλαβε τη νύχτα του γάμου της. Πάντα τον γοήτευε αυτό το γεγονός – να μπορεί να επισημάνει την πρώτη στιγμή της ύπαρξής του – και επί χρόνια γιόρταζε αυτός προσωπικά τα γενέθλιά του εκείνη την ημέρα. Αυτή τη φορά ήταν κάπως νωρίτερα από τις άλλες δυο νύχτες – δεν είχε πάει ακόμη ούτε έντεκα – και, καθώς έπιασε το τηλέφωνο, σκέφτηκε ότι θα ήταν κάποιος άλλος.

«Εμπρός;»

Σιωπή και πάλι στην άλλη άκρη της γραμμής. Αμέσως ο Κουίν κατάλαβε ότι ήταν ο ξένος.

«Εμπρός;» επανέλαβε. «Τι μπορώ να κάνω για σας;»

«Ναι» είπε επιτέλους η φωνή. Ο ίδιος μηχανικός ψίθυρος, ο ίδιος απελπισμένος τόνος. «Ναι. Τώρα χρειάζεται. Χωρίς καθυστέρηση».

«Τι χρειάζεται;»

«Να μιλήσω. Τώρα αμέσως. Να μιλήσω τώρα αμέσως. Ναι».

«Και σε ποιον θέλετε να μιλήσετε;»

«Πάντα στον ίδιο άνθρωπο. Τον Όστερ. Αυτόν που αυτοαποκαλείται Πολ Όστερ».

Αυτή τη φορά ο Κουίν δεν δίστασε. Ήξερε τι θα έκανε και τώρα που είχε έρθει η ώρα, το έκανε.

«Εδώ Όστερ. Σας μιλά ο Όστερ».

«Επιτέλους. Επιτέλους σας βρήκα». Μπορούσε να ακούσει

την ανακούφιση στη φωνή, τη χειροπιαστή ηρεμία που φάνηκε να την καταλαμβάνει ξαφνικά.

«Σωστά» είπε ο Κουίν. «Επιτέλους». Έκανε μια μικρή παύση ώστε να αφήσει τις λέξεις να κατασταλάξουν, τόσο για τον ίδιο όσο και για τον άλλον. «Τι μπορώ να κάνω για σας;»

«Χρειάζομαι βοήθεια» είπε η φωνή. «Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Λένε ότι εσείς είστε ο καλύτερος για τέτοια πράγματα».

«Εξαρτάται τι πράγματα εννοείτε».

«Εννοώ θάνατο. Εννοώ θάνατο και φόνο».

«Το φόρτε μου δεν είναι αυτό ακριβώς» απάντησε ο Κουίν.

«Δεν βγαίνω στη γύρα για να σκοτώνω ανθρώπους».

«Όχι» είπε νευρικά η φωνή. «Το αντίθετο εννοούσα».

«Θέλει κάποιος να σας σκοτώσει;»

«Ναι, να με σκοτώσει. Σωστά. Θα με δολοφονήσουν».

«Και θέλετε να σας προστατεύσω εγώ;»

«Να με προστατεύσετε, ναι. Και να βρείτε τον άνθρωπο που πρόκειται να το κάνει».

«Εσείς δεν ξέρετε ποιος είναι;»

«Ξέρω, ναι. Και βέβαια τον ξέρω. Δεν ξέρω όμως πού βρίσκεται».

«Μπορείτε να μου πείτε κάτι γι' αυτό το θέμα;»

«Όχι τώρα. Όχι από το τηλέφωνο. Είναι μεγάλος ο κίνδυνος. Πρέπει να έρθετε από εδώ».

«Τι θα λέγατε για αύριο;»

«Ωραία. Αύριο. Αύριο νωρίς. Το πρωί».

«Στις δέκα;»

«Ωραία. Στις δέκα». Η φωνή τού έδωσε μια διεύθυνση στην Ανατολική 69η Οδό. «Μην το ξεχάσετε, κύριε Όστερ. Πρέπει να έρθετε».

«Μην ανησυχείτε» είπε ο Κουίν. «Θα είμαι εκεί».

PAUL AUSTER

Οι τρεις ιστορίες που καθιέρωσαν τον Paul Auster ως έναν από τους σημαντικότερους συγγραφείς σε μια επίτομη έκδοση.

ΓΥΑΛΙΝΗ ΠΟΛΗ // Ένα λάθος τηλεφώνημα μέσα στη νύχτα θα σταθεί η αφορμή ο συγγραφέας ιστοριών μυστηρίου Ντάνιελ Κουίν να υιοθετήσει μια άλλη ταυτότητα και να εμπλακεί σε μια ιστορία που τον υπερβαίνει.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ // Ο Μπλου προσλαμβάνεται από έναν άντρα ονόματι Γουαίτ για να παρακολουθήσει έναν τρίτο άντρα, τον Μπλακ.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ // Ο ήρωας αναλαμβάνει να επιμεληθεί την έκδοση των έργων του καλύτερου του φίλου, Φάνσοου, που εξαφανίζεται δίχως ίχνη και όλοι τον νομίζουν νεκρό. Μόνο που ο Φάνσοου στην πραγματικότητα δεν πέθανε...

Η *Τριλογία της Νέας Υόρκης* είναι ένα εκπληκτικό και πρωτότυπο βιβλίο που αποτελείται από τρεις ιστορίες οι οποίες διαπλέκονται αριστοτεχνικά μεταξύ τους. Σε καθεμιά από τις ιστορίες η αναζήτηση στοιχείων από έναν ντετέκτιβ οδηγεί σε εξαιρετικές συμπτώσεις, που ανάγουν τελικά την απλή παρακολούθηση ενός «υπόπτου» σε μια σπουδή της ανθρώπινης συνθήκης.

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ISBN: 978-618-03-8132-5

9 786180 331325

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ. 83132

metaixmio.gr